

Sygn. akt V CNP 26/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi T. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko L. W.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

T. K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 marca 2015 r., którym Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 31 lipca 2012 r. i oddalił powództwo T.K. przeciwko L.W. o ochronę własności nieruchomości. Żądanie powódki obejmowało wybudowanie muru oporowego o określonym przebiegu i określonych parametrach.

W skardze T. K. zarzuciła wyrokowi Sądu Okręgowego niezgodność z art. 222 § 2 i art. 439 k.c. oraz art. 176 ust. 1 i art. 45 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno w piśmiennictwie, jak i judykaturze (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08), przyjmuje się, że uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą niezgodność prawomocnego wyroku z prawem ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Skarga T. K. nie zawiera argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi T. K. do rozpoznania.

aw

jw